

GREGG BRADEN

New York Timesi bestsellerite autor

jumalik
matriks

aja, ruumi, imede
ja uskumuste ühendamine

Originaali tiitel:
Gregg Braden
The Divine Matrix
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Autor tänab HeartMathi instituuti loa eest avaldada illustratsioon joonisel nr 2. Aitäh Christopher Logue'ile võimaluse eest kasutada sissejuhatuses tema luuletust „Come to the Edge“ („Tule servale“), samuti Alvin Lee'le ning Chrysalis Music Groupile loa eest avaldada 8. peatükis katkend teosest „I'd Love to Change the World“ („Tahaksin muuta maailma“).

Raamat „Jumalik maatriks“ ei levita meditsiinilisi teadmisi ega kirjuta kellelegi ette mõne siinse tehnika kasutamist kehaliste, emotsionaalsete või teriseprobleemide ravimiseks ilma arsti soovituseta, ei otseselt ega kaudselt. Raamatu eesmärk on pakkuda üldist teavet, et aidata teid emotsionaalse ja vaimse heaolu otsinguil. Kui kasutate enda jaoks midagi selles raamatus avaldatud informatsioonist – mis on teie konstitutsiooniline õigus –, siis ei kannata autor ega kirjastus teie tegevuse eest vastutust.

Tõlkinud Katrin Kasela
Toimetanud Ulve Määrits
Korrektuuri lugenud Mari Mets
Kaane kujundanud Bryn Starr Best

Copyright © 2007 by Gregg Braden
Originally published in 2007 by Hay House Inc. USA
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

B09351818
ISBN 978-9949-82-298-0

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

SISUKORD

Sissejuhatus.....	9
-------------------	---

I OSA: JUMALIKU MAATRIKSI AVASTAMINE: KÕIKI ASJU ÜHENDAV SALADUS

1. peatükk: Küsimus: mis on vahepeelses ruumis? Vastus: jumalik maatriks.....	27
2. peatükk: Paradigma purustamine: eksperimendid, mis muudavad kõike.....	59

II OSA: SILD KUJUTLUSE JA REAALSUSE VAHEL: KUIDAS JUMALIK MAATRIKS TOIMIB

3. peatükk: Kas oleme passiivsed vaatlejad või võimsad loojad?	83
4. peatükk: Üks kord ühendatud, alati ühendatud: elamine holograafilises universumis.....	121
5. peatükk: Kui siin on seal ja siis on praegu: aja ja ruumi hüpped maatriksis	141

III OSA: JUMALIKU MAATRIKSI SÕNUMID: ELU, ARMASTUS JA TERVENDAMINE KVANTTEADLIKKUSES

6. peatükk: Universum kõneleb meiega: sõnumid maatriksilt.....	157
7. peatükk: Suhtepeeglite lugemine: sõnumid iseendalt	179
8. peatükk: Tegelikkuse koodi uuendamine: 20 teadliku loovuse võtit	213

Tänuavaldused	228
---------------------	-----

Lõpumärkused.....	231
-------------------	-----

Autorist	239
----------------	-----

*On pisike piisake
teadmist mu hinges –
las see voolab ühte su ookeaniga.*

Rumi

„Kogu mateeria pärineb energiast ja eksisteerib ainult selle toimele...

*Me peame eeldama, et selle energia taga
on teadlik ja intelligentne vaim.*

See vaim on kogu aine maatriks.“

Max Planck, 1944

Nende sõnadega kirjeldas Max Planck – kvantteooria looja –
universaalset energiavälja, mis ühendab
kõike loodut: jumalikku maatriksit.

Jumalik maatriks on meie maailm.

See on ka kõik meie maailmas sisalduv.

See on meie ise ja kõik, mida armastame, loome ja kogeme.

Elades jumalikus maatriksis, oleme nagu kunstnikud,
kes väljendavad

oma sisimas olevaid kirgi, hirme, unistusi ja ihasid
müstilisel kvantlõuendil.

Ja samas meie olemegi see lõuend ja ka pildid lõuendil.

Me oleme värvid ning ühtlasi ka pintsel.

Jumalikus maatriksis oleme anum,

milles eksisteerivad kõik asjad,

sild oma sisemise ja välise maailma loodud asjade vahel,
peegel, mis näitab meile, mida oleme loonud.

See raamat on kirjutatud neile meie seast, kes igatsevad
äratada oma suurimate kirgede ja sügavaimate püüdluste energiat.

Jumalikus maatriksis olete imede iva
ja samuti ime ise.

SISSEJUHATUS

*Tulge servale.
Me võime kukkuda.
Tulge servale.
See on liiga kõrge!
TULGE SERVALE
Nad tulid
ja ta lükkas
ja nad lendasid.*

Nende sõnadega näidatakse meile, kui võimas on see, mis meid ootab, kui lubame endale minna üle selle piiri, mida oleme alati oma elus tõseks pidanud. Selles lühikeses luuletaja Christopher Logue'i sulest ilmunud dialoogis leiab rühm äsjapühendatuid end kogemas midagi väga erinevat sellest, mida nad ootasid.¹ Nad ei ole lihtsalt kõige kaugemal serval, vaid leiavad end õpetaja julgustuste tõttu kõige kaugemast *kaugemal*, ja see niihästi üllatab neid kui ka laeb energiaga. Sellel kaardistamata alal kogevad nad end uutmoodi – ja leiavad selles avastuses uue vabaduse.

Järgnevad leheküljed selles raamatus sarnanevad mitmeski suhtes nende äsjapühendatute maailmaäärrega. Need kirjeldavad energiavälja – jumaliku maatriksi – olemasolu, mis kujutab endast niihästi astjat kui silda ja peeglit kõigele, mis toimub meie sees oleva ja meie kehast väljaspool oleva maailma vahel. Fakt, et niisugune väli on olemas kõiges – alates pisimatest aatomiosakestest kuni kaugete galaktikateni (mille valgus võib-olla alles nüüd meieni jõuab!), ja kõiges, mis sinna vahele jääb –, muudab kõike, kõike, mida oleme seni uskunud oma osast maailmas.

Mõnele teist on see, mida hakkate lugema, uus ja väga erinev aru-

saam sellest, kuidas elus kõik toimib. Teistele on see aga ehk rahustav süntees sellest, mille kohta te alati teadsite või vähemalt oletasite, et see on tõsi. Kuid kõigi jaoks ühtviisi on see ürgne energiavõrgustik, mis ühendab meie kehasid, maailma ja kõike universumis olevat ning avab ukse võimsasse ja salapärasesse võimalusse.

See võimalus annab mõista, et me võime olla palju rohkemat kui lihtsalt vaatlejad, kes liiguvad lühikese ajahetke kestel juba varem eksisteerivas maailmas. Kui vaatame „elu“ – meie vaimset ja materiaalsset küllust, suhteid ja karjääri, oma kõige sügavaimaid kiindumusi ja suuremaid saavutusi... ning ka oma hirme ja kõige loetletu võimalikku puudumist... –, siis vaatame ehk oma ehtsaimate ja sageli kõige alateadlikumate uskumuste peeglist. Me näeme neid oma ümbruses, sest need avalduvad läbi jumaliku maatriksi salapärase olemuse. Aga et see oleks võimalik, peab *teadvus ise* etendama üht võtmerolli universumi olemasolus.

ME OLEME NIIHÄSTI KUNSTNIKUD KUI KA KUNST

Nii ebareaalne kui see idee võib paljudele ka tunduda, on see põhjustanud suurimaid eriarvamusi hiljutise ajalooperioodi säravaimate mõtlejate seas. Näiteks avaldas Albert Einstein oma autobiograafilistes märkmetes arvamust, et me oleme põhiliselt passiivsed vaatlejad universumis, kus kõik on juba paigas ja millele meil näib olevat vähe mõju. „Seal kuskil väljas oli hiiglaslik maailm,“ ütles ta, „mis eksisteerib inimolendeist sõltumatult ja mis seisab meie ees suure igikestva mõistatusena, olles siiski vähemalt osaliselt kättesaadav meie vaatlustele ja mõistusele.“²

Vastupidi Einsteini seisukohale, ja mida jagavad ka paljud tänapäeva teadlased, pakub Princetoni füüsik ja Einsteini kolleeg John Wheeler hoopis erineva vaatenurga osa suhtes, mida inimesed maailmas täidavad. Julgelt, selgelt ja kujukalt väljendudes ütleb Wheeler: „Meie mõtlemises kehtis vana idee, et kuskil *seal kaugel* (autori rõhutusega) on universum ja siin on inimene, vaatleja, keda universumi eest kaitseb turvaliselt viieteistkümne sentimeetri paksune klaasist

vahesein.“ Viidates 20. sajandi lõpus korraldatud eksperimentidele, mis näitavad meile, kui hõlpsasti millegi vaatamine seda mis-
 kit *muudab*, jätkab Wheeler: „Nüüd saame kvantmaailmast teada, et isegi nii tillukese objekti kui elektron vaatlemiseks peame selle
 klaasseina purustama: me peame sinna sisse jõudma... Seepärast tuleb vana sõna vaatleja raamatuist maha tõmmata ja asendada uue
 mõistega – *osaleja*.“³

Milline nihe! Andes maailmale, kus me elame, radikaalselt erineva tõlgenduse, väidab Wheeler, et meil on võimatu lihtsalt *vaadelda* meid ümbritsevat universumit. Kvantfüüsikaalased katsed näitavad tegelikult, et ka näiteks millegi nii tillukese kui elektron lihtsalt vaatlemine – meie teadvuse keskendamine sellele, mida elektron ajahetkel teeb –, muudab osakese omadusi ajal, mil meie seda vaatleme. Eksperimendid väidavad, et vaatlemise akt iseendast on loomise akt ja loojaks on teadvus. Need avastused näivad toetavat Wheeleri ütlust, et me ei saa kuidagi pidada end lihtsalt passiivseiks pealtvaatajaiks, kel ei ole mingit mõju maailmale, mida vaatleme.

Mõelda endast kui loomises osalejast, mitte lihtsalt oma lühikese eluea kestel universumis külgejust, nõuab uut arusaama sellest, mis on kosmos ja kuidas see toimib. Nii radikaalse maailmavaate heaks tehtud eeltöö oli teise Princetoni füüsiku ja Einsteini kolleegi David Bohmi raamatute ning artiklite aluseks. Enne oma surma (1992 a) jättis Bohm meile kaks teedrajavat teooriat, mis pakuvad hoopis teistsuguse ja mõnes mõttes peaaegu holistliku vaatenurga nii universumile kui meie osale selles.

Esimene oli üks kvantfüüsika tõlgendusi, mis pani aluse Bohmi kohtumisele ja seejärel sõprusele Einsteiniga. See teooria avaski ukse sinna, mida Bohm nimetas „loovaks opereerimiseks... reaalsuse varjatud tasanditega“.⁴ Teisisõnu uskus ta, et on olemas sügavamaid või kõrgemaid loomistasandeid, mis määravad meie maailmas toimuva. Ja just nendest varjatumatest reaalsusetasanditest pärineb meie füüsiline maailm.

Ta teine teooria oli universumi tõlgendamine ühtse unifitseeritud süsteemina, mille ühendusviisid ei ole alati silmanähtavad. Oma

varajase tegevuse ajal California ülikooli Lawrence'i kiirguslaboris (nüüd Lawrence'i Livermore'i riiklik labor) oli Bohmil võimalus jälgida väikesi aatomiosakesi spetsiaalses gaasilises olekus, mida nimetatakse plasmaks. Bohm leidis, et kui osakesed olid plasmaolekus, käitusid need vähem individuaalsete ühikutena, kui oleme harjunud neist tüüpiliselt mõtlema, pigem käitusid need, nagu oleksid nad omavahel ühendatud suurema eksistentsi osad. Need eksperimendid panid aluse teedrajavale teosele, mille tõttu Bohmi vist kõige paremini tuntaksegi, tema 1980. aastal ilmunud raamatule „Wholeness and the Implicate Order“ („Terviklikkus ja varjatud kord“).

Selles paradigmasid muutvas raamatus väitis Bohm, et kui me saaksime vaadata kogu universumit kõrgemal asuvast vaatluspunktist, siis paistaksid meie maailma objektid ühe teise – meile nähtamatu – maailma projektsioonina. Ta vaatles nii nähtavat kui nähtamatut maailma suurema, universaalsema süsteemi väljendusena. Nende maailmade omavahel eristamiseks kasutas ta väljendeid „varjatud“ (*implicate*) ja „väline“ (*explicate*).

Asjad, mida näeme ja puudutame ja mis tunduvad meie maailmas eksisteerivat eraldi – näiteks mäed, ookeanid, metsad, loomad ja inimesed –, on maailma *välise korra* näited. Ent nii kauged kui need üks-teisest ka olevat ei tundu, väitis Bohm, on need reaalsuse sügavuses seotud viisil, mida meie lihtsalt ei saa näha oma kohalt maailmatervikus. Bohm vaatles kõiki asju, mis tunduvad meile eraldiseisvaina, kui suurema terviku – *varjatud korra* – osi.

Varjatud ja välise erinevuse kirjeldamiseks kasutas ta võrdlust jõevooluga. Metafoorilisus seisneb selles, et me saame üht ja sama voolavat vett vaadelda erinevalt. Bohm kirjeldas eraldi kujutluste illusiooni nõnda: „Mistahes jõevoolus võib näha pidevalt muutuvat mustrit – pöörised, pinnavirvendused, lained, pritsmed –, mis ilmselgelt ei eksisteeri aga omaette.“⁵ Kuigi veepinna ebatasasused võivad meile tunduda erilaadseina, vaatles Bohm neid kui tihedalt ühendatud olukordi ja omavahel sügavalt seotuna. „Niisugune üleminekuolek, nagu võib neil abstraheeritud vormidel olla, annab mõista *suhtelisest iseseisvusest* [autori esiletõstetud sõnad], mitte niivõrd absoluutselt